

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.282/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Oláh Tamás) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Tompa Tamás kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (9. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 6.K.700.418/2025/8. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2019.november 1. napjától 2022. augusztus 31. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes hivatásos állományú tagjaként a helységi Rendőrkapitányság (a továbbiakban: rendőrkapitányság) állományában körzeti megbízotti beosztásban teljesített szolgálatot; működési körzete település¹, település² és település³ településekre terjedt ki. Az alperes a körzeti megbízotti körzetekből körzeti megbízotti csoport (a továbbiakban: KMB Csoport) körzetet alakított ki, melybe a fenti településeken kívül további 8 település tartozott.

[2] A felperes a perbeli időszakban rendszeresen (minden hónapban) ellátott a beosztásához nem tartozó [járőri, járőrszolgálati, átkísérési, kísézői, a TIK (a továbbiakban: TIK) általi küldési, rendezvénybiztosítási] szolgálati feladatokat, amelyekért külön ellentételezésben nem részesült. A szolgálati panaszát – amelyben a perbeli időszakra a többletfeladatok ellátásáért a rendvédelmi illetményalap 75%-ának megfelelő mértékű megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetését kérte – az alperes vezetője határozatával – megalapozatlanságra hivatkozással – elutasította.

A kereset, a védírat

[3] A felperes keresetében az alperest 985.592 forint megbízási díj és annak 2021. április 6. napjától a kifizetés napjáig számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. A megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában határozta meg. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a)-c) pontjait és (5) bekezdését jelölte meg.

[4] Az alperes védíratában – vitatva a követelés jogalapját – elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap legfeljebb 50%-os mértékében történő megállapítását kérte.

A mintaper

[5] Az elsőfokú bíróság előtt több, mint tíz olyan per indult, amelyek jogi és ténybeli alapja a jelen perrel azonos volt, ezért azok egyikét (6.K.700.002/2023.) mintaperként bírálta el, amelyre figyelemmel az eljárását a mintaper elbírálásáig felfüggesztette. A bíróság a mintaperben hozott 6.K.700.002/2023/13. számú ítéletében a keresetet alaposnak találta, annak jogalapját érintő ítéleti indokolásában megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más

munkakörbe sorolt feladatok ellátásáért – figyelemmel az alperesnél betöltetlen járőri státuszokra – a Hszt. 71. § (1) bekezdésének a) és c) pontjai alapján megbízási díjra jogosult.

[6] A Fővárosi Ítéltábla a 4.Kf.700.268/2023/5. számú ítéletével a mintaperben hozott elsőfokú ítéletet a megbízási díjösszege vonatkozó rendelkezés tekintetében hatályon kívül helyezte, és e körben az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. A Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti esetkör kapcsán rögzítette, hogy a felperes által ellátottként hivatkozott ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálati beosztások nem kerültek konkretizálásra és valamennyi felperesi többletfeladathoz hozzárendelésre, így a státuszok huzamos betöltetlenségéből nem következett okszerűen, további bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak fennállása, azonban a megbízási díjra való jogosultság megállapítása a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján helytálló volt.

[7] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során hozott 6.K.700.132/2024/7. számú ítéletében a keresetet alaposnak találta. A megbízási díjösszege körében megállapította, hogy a felperes csapatszolgálati, járőri, járőrszolgálati, rendezvénybiztosítási, átkísérési, kísézői feladatokat is ellátott, melyek több elkülönült beosztáshoz, munkakörhöz tartoznak, és amelyek ellátása a perbeli időszakban – az alperes által is elismerten – legalább a felperes által teljesített szolgálatok 50%-át érintette. Volt olyan feladat, amely a szolgálatteljesítés teljes idejét érintette, több esetben egy szolgálat alatt több, nem körzeti megbízotti feladatellátásra is sor került, melyek többletfelelősséggel jártak, többlettudást igényeltek. Ezekre tekintettel az illetményalap 50-200%-ában megállapítható megbízási díj tekintetében a törvényi minimumhoz közeli 75%-os mérték nyilvánvalóan nem tekinthető eltúlzottnak.

[8] A Fővárosi Ítéltábla a 7.Kf.700.340/2024/5. számú ítéletével a megismételt eljárásban hozott elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[9] Az elsőfokú bíróság az alperest késedelmi kamattal növelt 985.592 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Ítéletének jogalapját a mintaper eredményét alapul véve – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (4)-(5) bekezdéseit, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. mellékletét, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BMr.) 35. § (6) bekezdését és a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 21., 22. és 26. pontjait felhívva bírálta el. Kifejtette, hogy az

alperes munkáltatóként – a tilalmazott feladatokat kivéve – jogszerűen utasíthatta a felperest olyan feladatok ellátására, amelyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak, azonban ezen joga a felperes kinevezése szerinti beosztását nem sérthette. Amennyiben a felperes a beosztásától eltérő többletfeladatokat a beosztása mellett végezte, a többletszolgálatért díjazás jár. A munkakör kiterjesztő értelmezésével kapcsolatban hivatkozott a Kúria joggyakorlatára, miszerint jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását (Kúria Kf.II.39.247/2020/4., Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.625/2012/4.). A munkáltató csak egy adott munkakörön belül határozhatja meg szabadon a munkaköri leírásban nevesített feladatokat, a munkaköri leírásba más munkakörbe tartozó feladatokat jogszerűen nem építhet be (Kúria Kf.II.39.247/2020/4.). Kiemelte, hogy a munkáltatónak a különleges jogrend sem ad lehetőséget arra, hogy a nem eseti jellegű elvonásokra és a kinevezés szerinti beosztáshoz nem tartozó feladatok ellátására díjazás nélkül kerüljön sor. A járőrözés mint a közterületen ellátott és a járőri, valamint körzeti megbízotti beosztásnak is részét képező feladat formális azonossága sem alapozza meg, hogy a felperes a járőri beosztás feladatait a beosztásához tartozó feladatként a működési körzetén kívül ellássa. A munkáltatói intézkedés a KMB Szabályzat 21. pontjában történő, működési körből történő egy hónapos elvonásnak sem feleltethető meg, mivel az egy eltérő munkáltatói intézkedés. A Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja tekintetében rögzítette, hogy a felperes által ellátottként hivatkozott ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálati beosztások nem kerültek konkretizálásra és valamennyi felperesi többletfeladathoz hozzárendelésre, így a státuszok huzamos betöltetlenségéből – további bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül – okszerűen nem következik az e pontban foglaltak fennállása. A KMB Szabályzat 2022. augusztus 12-i módosítása vonatkozásában utalt a Fővárosi Ítéltábla 8.Kf.700.125/2024/5. számú ítéletének [22]-[24] bekezdéseiben foglaltakra, ami alapján az alperesi hivatkozást e körben is megalapozatlannak találta. A megbízási díj havi összegét a kereseti kérelemnek megfelelően, a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában határozta meg a feladatellátás mértékére, az alapfeladatok ellátására gyakorolt hátrányos hatására és az okozott többletteleherre figyelemmel, kiemelve, hogy a felperes több beosztáshoz tartozó feladatot is ellátott. A bírói gyakorlatra (Kf.700.043/2024/4.) hivatkozással megállapította, hogy a kiindulási alapot az illetményalap 125%-a kell, hogy képezze, melyre tekintettel a középértéket el nem érő, a törvényi minimum közelében lévő mérték eltúlzottnak nem tekinthető.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[10] Az alperes fellebbezésében – a megbízási díjra való jogosultság jogalapját és összegszerűségét is vitatva – elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítéletet megváltoztatását és a megbízási díj 657.050 forintra történő leszállítását kérte. Jogszabálysértésként a Hszt. 13. § (1) bekezdését, 44. § (2) bekezdését, 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését, 157. §-át, 163. § (5) bekezdését, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 221. § (1) bekezdés g) pontját, 268. § (1) bekezdését, 279. § (1) bekezdését, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 3. § (2) bekezdését, 6. §-át, 28. § (3) bekezdését, 33. § (2) bekezdését, 36. § (1) bekezdés l) pontját, 78. § (1) bekezdését, 79. § (2) bekezdését, az Alaptörvény 46. cikk (1) bekezdését, N) cikk (1) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. §-át, a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 13. § (1) bekezdését,

valamint a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdését jelölte meg. Álláspontja szerint a felperesi kimutatás valóltan adatokat tartalmazott, melyekre a per során védiratában, perbeli nyilatkozatában többször is hivatkozott, azonban azt az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe. E körben bemutatta a rendőrség közterületi állományának működését, és cáfolta a kimutatásban szereplő adatok helytállóságát. Hivatkozott felperes Rtv. 13. § (1) bekezdésében foglalt munkaköri kötelezettségére, valamint a KMB Szabályzat jogszabállyal ellentétes, szűkítő értelmezésére. A rendőri intézkedés célja az Alaptörvényben meghatározott élet, testi épség és vagyonbiztonság védelme, melynek szolgálati beosztástól függetlenül eleget kell tenni. A KMB Szabályzatot és az egyéb jogszabályi rendelkezéseket ezzel összhangban kell értelmezni. A járványügyi feladatok (ellenőrzések) egy szolgálati beosztáshoz sem tartoznak, az munkakörhöz nem köthető, így azokat többletmunkának minősíteni nem lehet. Az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a felperes a járőri jellegű feladatait nem más beosztáshoz tartozó többletfeladatként, hanem a körzeti megbízotti beosztáshoz tartozó munkaköre alapján, a tervezett szolgálatai során látta el, így ezek ellátásáért megbízási díj nem illeti meg. A KMB Szabályzat 25. pontja nem volt megállapítható, mivel az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv TIKjai, egyes rendőri szervek ügyelei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013. ORFK utasítás (a továbbiakban: TIK utasítás) fellebbezésben hivatkozott pontjai alapján a rendőrség közterületi állományát a TIK irányítja, abban körzetre vonatkozó korlátozás nincs, így annak sincs relevanciája – összhangban az Rtv. 13. § (1) bekezdésével – hogy annak ellátása működési körzeten belül vagy kívül történik. A késedelmet nem tűrő intézkedéseket a működési körzettől függetlenül el kell látni, ezért a kimutatásban szereplő egyes feladatok nem a valóságnak megfelelően kerültek feltüntetésre. Az elsőfokú bíróság a megbízási díj mértékét a hivatkozott rendeletek rendelkezéseivel ellentétesen állapította meg, figyelmen kívül hagyva azt, hogy a feladatellátás során az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségének tett eleget, így többletfeladatot nem végzett, és a kimutatás valótlansága miatt annak gyakorisága sem megállapítható. Az elsőfokú ítélet a fenntartható költségvetési gazdálkodását is sérti, melyet az Alaptörvény N) cikke számára is kötelezően előír.

[11] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A Kúria Kf.VII.39.549/2021/4. számú döntésére hivatkozással rámutatott, hogy a perbeli jogkérdésben kiforrott bírói gyakorlat alakult ki, a bíróságok következetesen helyt adnak a kereseteknek. Kifejtette, hogy az alperes a fellebbezésében ugyan az általa csatolt kimutatás valótlanságát állítja, valójában az abban foglaltakat nem ténybeli, hanem jogi megítélés szempontjából vitatja, mely jogkérdések tekintetében a bírósági gyakorlat már állást foglalt. Emellett az alperes – annak ellenére, hogy valamennyi adattal rendelkezett – ellenbizonyítást nem eszközölt a tényadatok valóságtartalmával kapcsolatosan. Önmagában az Rtv. 13. § (1) bekezdésére való hivatkozásból nem lehet következtetést levonni arra vonatkozóan, hogy az adott feladat a hivatásos állományú tag beosztásához tartozott-e vagy sem. A járőri és körzeti megbízotti beosztás feladatai eltérőek. E körben hivatkozott a KMB Szabályzat 2. pontjára, valamint a 30/2015. BMr. 2. mellékletére. A KMB Szabályzat 21. pontja taxatívén meghatározza, hogy a körzeti megbízott mikor és milyen feltételekkel láthat el eseti jelleggel a beosztásához nem tartozó feladatot. Az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy konkrétan mikor vett részt fokozott ellenőrzésekben, milyen intézkedéseket végzett a különleges jogrenddel összefüggésben, és mely rendőri intézkedések voltak késedelmet nem tűrőek. A fokozott ellenőrzés nem lehet kellő indoka, hogy a körzeti megbízottat a működési körzetéből a fokozott ellenőrzéssel össze nem függő feladatra elvonják. Emellett a fokozott ellenőrzés az alperes által hivatkozottak szerint a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet fogalommeghatározásának sem felelt meg. Az eseti jelleg

több hónapra, akár fél évre vonatkozóan nem valósulhatott meg. A különleges jogrendre való hivatkozás a fentiekben kifejtettek okán szintén nem helytálló, ezt a jogkérdést egyebekben a Kúria a Kf.VII.45.156/2021/4. számú ítéletével eldöntötte.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezés nem alapos.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú bíróság a felülbírálat során arra a jogi álláspontra jutott, hogy az elsőfokú bíróság ítélete az irányadó jogszabályoknak megfelel; az elsőfokú döntéssel és annak indokaival is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki:

[14] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletet anyagi és eljárásjogi jogszabálysértésre hivatkozással támadta, ami a felülbírálat irányát is meghatározta. Eljárásjogi jogszabálysértésként a Pp. és a Kp. egyes, a bizonyítás lefolytatására és a bizonyítékok értékelésére vonatkozó rendelkezéseire hivatkozott, azonban pontosan nem jelölte meg, hogy a csatolt kimutatás mely adatai nem helytállóak, valótlanok, továbbá bizonyítékot sem csatolt az általa valósnak tartott tényadat alátámasztására. A fellebbezésében sem jelölte meg pontosan, hogy a felperesi kimutatás mely adata nem tekinthető tényyszerűnek vagy valósnak, kizárólag arra hivatkozott, és azzal kapcsolatosan munkált ki jogi érvelést, hogy az ott megjelölt tevékenységet az elsőfokú bíróság jogszabályellenesen tekintette a felperes beosztásán kívüli feladatellátásnak. Ugyanakkor, amennyiben az alperes szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat tévesen értelmezi, az nem eljárásjogi jogszabálysértés, így nem tekinthető a tényállástisztázási, illetve jogi indokolási kötelezettség megsértésének sem, az kizárólag az alkalmazott anyagi jogszabályhely vagy a nyilatkozatok téves értelmezése körében, anyagi jogszabálysértésként értékelhető. Ugyan a Kp. 33. § (2) bekezdése lehetővé teszi mintaper esetén is a további bizonyítás lefolytatását, azonban jelen esetben – az alperes által hivatkozottak okán – az nem volt indokolt, illetve az alperes állításainak alátámasztására további bizonyítékot sem szolgáltatott, ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság tényállástisztázási kötelezettségének elmulasztása kapcsán eljárásjogi jogszabálysértést nem állapított meg.

[15] Anyagi jogi jogszabálysértésként az alperes a megbízási díj jogalapját és összezszerúságát is támadta. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának és (5) bekezdésének, valamint az Rtv. 13. § (1) bekezdésének, a KMB Szabályzat és a TIK utasítás egyes pontjainak megsértésére hivatkozással azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a felperes megbízási díjra való jogosultságát e jogszabályi rendelkezés téves értelmezésével állapította meg.

[16] Az ítéltábla a jogalap vitatása körében rámutat, hogy az elsőfokú bíróság az eljárását a 6.K.700.002/2023. számú mintaper eredménye alapján folytatta le, mivel – álláspontja szerint – az előtte fekvő ügy e mintapertől – a 6.K.700.241/2023/4. számú eljárást felfüggesztő végzés jogerőre emelkedésére is figyelemmel – sem jogi, sem ténybeli szempontból nem különbözött.

[17] Az ítéltáblának tehát előjáróban – az alperesi vitatásokra figyelemmel – abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy jelen per mintaperrel való ügy- és tényazonossága ténylegesen fennáll-e; amennyiben igen, a mintaper keretében hozott ítéletnek mennyiben van kötőereje.

[18] Az előbbi kérdés megválaszolása érdekében a mintaper jogintézménynek közszolgálati perekre vetített értelmezése vált szükségessé, különös tekintettel arra, hogy az elsőfokú ítéletben felhívott mintaper a megbízási díj mértékét érintő rendelkezés jogsértő jellege folytán két fellebbezési peres – egy a jogalapot és egy az összecszerűséget érintő – eljárásban került lezárásra.

[19] A Kp. 33. § (1) bekezdése alapján, ha a bíróság előtt legalább tíz olyan eljárás indul, amelyek jogi és ténybeli alapja azonos, a bíróság dönthet arról, hogy e perek egyikét mintaperben elbírálja és a többi eljárást az eljárást befejező határozata meghozataláig felfüggeszti. Az e §-hoz fűzött miniszteri indoklás szerint a mintaper az egyszerre nagyobb számban jelentkező, azonos ténybeli és jogi alapon álló perek koncentrált, gyorsabb, hatékonyabb elintézésére ad lehetőséget, hozzájárul a joggyakorlat egységességéhez és megkönnyíti a bíróságra nehezedő terheket; a bíróság a mintaperben hozott ítélet jogerőre emelkedését követően indult, a Kp. 33. § (1) bekezdése szerinti jogvitát is e § szabályai szerint bírálja el. Amennyiben a bíróság a mintaper jogintézményét kívánja alkalmazni, a mintaperhez kapcsolódó ügyeket felfüggeszti, ami a perbeli esetben is így történt. Lényegében ekkor nyílik meg a feleknek a lehetősége arra, hogy a mintaperhez való jogi-és ténybeli azonosságot vitassák. Relevanciát kell tulajdonítani annak is, hogy jelen per és a mintaper alperese megegyezett, így ezen összevetés elvégzésre minden adat rendelkezésre állt. Az alperes az elsőfokú bíróságnak jelen eljárás – mintapert befejező határozat meghozataláig tartó – felfüggesztéséről szóló, 6.K.700.241/2023/4. számú végzése ellen jogorvoslással nem élt, ezáltal az abban foglalt jogi- és ténybeli alap azonosságát és a mintaper – Kp. 33. § (1) bekezdése szerinti – feltételei fennállásának lehetőségét elismerte.

[20] A következő vizsgálandó elem az volt, hogy a mintaper kötőereje a jelen perben elbírálandó közszolgálati jogvitában mely kérdésre terjed ki. E körben az szögezhető le, hogy a mintaper a jogkérdést dönti el, a jogértelmezésben nyújt iránymutatást; tehát a perbeli esetben arra ad választ, hogy a felperes által az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatok elvégzésével a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltak alapján a megbízási díjra való jogosultságot megszerezte. Az összecszerűség meghatározása már az egyedi ügyben elvégzett mérlegelés eredménye, ezért arra a mintaper kötőereje nem vonatkozik. E körben szükséges rámutatni, hogy a mintaper befejezésekként – a [6], [8], [18] bekezdésekben írtak szerint – kettő másodfokú ítélet áll rendelkezésre, azonban az elsőfokú bíróság jelen ügyben – helyesen – pusztán a jogalap kérdését bírálta el a mintaper szerint.

[21] Az alperes az eljárást felfüggesztő végzés 2023. március 18. napján történt jogerőre emelkedését követően a jelen per mintapertől való különbözőségét hangsúlyozta; azt a felperesi kimutatások különbözőségében, az egyes rendőrkapitányságok illetékességi területéhez tartozó eltérő lakossági összetételében, társadalmi szokásaiban, bűnügyi fertőzöttségében, közrendvédelmi helyzetében és a közterületi szolgálatot ellátó állomány eltérő létszámában látva, akként, hogy a felperesi kimutatásban szereplő feladatok tényleges ellátását nem, csak azok megbízási díjra jogosító jellegét vitatta. A felperes által megjelölt többletfeladatok ellátását lényegében elismerte, pusztán azok megbízási díjat eredményező jellegét és mértékét, azaz a jogi minősítését vonta kétségbe.

[22] Ezen érvelés mentén azt kellett vizsgálni, hogy a félnek a mintaper jogerős eldöntését követően, az arra hivatkozással felfüggesztett eljárás folytatásakor a jog-és ténybeli azonosság vitatására ismételten megnyílik-e a lehetősége. Az elsőfokú bíróság – az előadottakat újabb jogi érveknek minősítve – erre a kérdésre nemleges választ adott, melyet az alperes sérelmezett. A Kúria a 7/2024. jogegységi határozatban (Jpe.IV.60.056/2023/11.) elvi élel rögzítette, hogy a mintaperben, alsóbb bírósági szinten hozott ítélet őt nem köti, vagyis a felülvizsgálattal nem támadott mintaperben hozott ítélettől eltérhet az annak alapján hozott ítéletek jogszerűségének vizsgálatára irányuló felülvizsgálati eljárásban. Az e jogegységi határozatban tett megállapítás a fellebbviteli fórum gyakorlójának és az eljárás jellegének különbözősége okán a perbeli esetre nem vonatkoztatható. Ebből következően az ítéltábla a felülbírálat során abból indult ki, hogy a mintaper – Kp. 33. § (1) bekezdésében foglalt – feltételeinek fennállása már arra figyelemmel megállapítható volt, hogy a körzeti megbízott beosztásban szolgálatot teljesítő felperes keresetében – a mintaperben előterjesztett keresettel egyezően – a járőri beosztáshoz tartozó többletfeladat-ellátásra tekintettel igényelt megbízási díjat. Jelentőséget kell tulajdonítani annak is, hogy a perbeli jogkérdésben – a mintaperben szereplő azon tényállás mentén, miszerint a körzeti megbízott járőri beosztáshoz kapcsolódó többletfeladat-ellátása megbízási díjra jogosít – már a Kúria is állást foglalt, ennél fogva a jogalap tekintetében további bizonyítás lefolytatása – az alperesi hivatkozással ellentétben – nem lett volna indokolt. Az ítéltábla – a fent írtakra tekintettel – a megbízási díj jogalapjára vonatkozóan hangsúlyozza, hogy a mintaperben hozott – a Kúria előtt felülvizsgálati kérelemmel nem támadott – jogerős döntését a mintapertől jogi és ténybeli szempontból nem különböző jelen közigazgatási perben magára nézve – a kúriai döntéseken is alapuló bírói gyakorlatot figyelembe véve – irányadónak tartotta.

[23] Az alperes precedensképes gyakorlattól való eltérést állító hivatkozásai az elsőfokú ítélet helytállóságát nem befolyásolták. A [19] bekezdésben megjelölt döntések valóban más szolgálati ághoz tartozó beosztásokat és feladatokat érintően keletkeztek, azonban a leírt kontextusban (az adott munkakörre irányadó jogi norma kógens jellege, munkaköri feladatok elhatárolása) a perbeli esetre is irányadók. Az elsőfokú bíróság ítélete [26] bekezdésében a Fővárosi Ítéltábla jogerős (Bírósági Határozatok Gyűjteményében FIT-KJ-2025-42 azonosító számon közzétett) döntését idézi, így annak a Kúria Kf.VII.45.156/2021/4. számú ítéletével való összevetése szükségtelen. Kétségtelen, hogy a TIK általi és a személyzeti átcsoportosítás (utóbbi tekintetében a Kf.VII.45.184/2021/4., Kf.VII.45.176/2021/4. döntések) eltérő szakmai tartalommal bíró fogalmak, de kijelenthető: a

munkakörből eltérő foglalkoztatás mindkét esetben megbízási díj érvényesítésére alapul szolgálhat.

[24] Alappal hivatkozott ugyan az alperes arra, hogy az elsőfokú bíróság az Rtv. 13. § (1) bekezdésének alkalmazásához kapcsolódó hivatkozását részleteiben nem vizsgálta meg, habár az ítéletének [25] és [26] bekezdéseiben erre utalást tett. Ugyanakkor e hiányosság az elsőfokú ítélet jogi következtetéseinek helytállóságát nem befolyásolta az alábbiak miatt. Az Rtv. IV. fejezete a rendőri feladatok ellátásának és az utasítás teljesítésének kötelezettsége körében szabályozza, hogy a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel vagy ilyet tudomására hoznak [13. § (1) bekezdés]. E jogszabályhelyen alapuló általános intézkedési kötelezettségből azonban nem vezethető le, hogy a rendőr a saját beosztásától függetlenül köteles megbízási díj nélkül ellátni minden intézkedést és feladatot; ilyen értelmezés a jogszabály szövegezéséből nem olvasható ki, az alperes ezen érvelése nem fogadható el.

[25] Jelen ügyben a felperes által végzett járőrszolgálati és egyéb feladatok, mint a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok, a felperes kinevezése szerinti beosztásához nem tartoztak, erre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a többletfeladat ellátására. A KMB Szabályzat (e bekezdésben a 2022. augusztus 11. napjáig hatályos) 24. pontja alapján a körzeti megbízott járőrvezetőként közterületi szolgálat végrehajtására járőrrel közösen osztható be, az alperes azonban nem bizonyította, hogy a felperes beosztása a KMB Szabályzat rendelkezései szerint valósult meg. Azt sem támasztotta alá, hogy a felperes működési körzetén kívül, de a KMB Csoport működési körzetében ellátott járőri és egyéb többletfeladatai miként felelnek meg a KMB Szabályzat – különösen 15. és 24. pontjaiban foglalt – rendelkezéseinek. A közrendvédelmi szakterületért felelős vezető köteles a közös közterületi szolgálatot úgy szervezni, hogy a feladatellátás – a KMB Szabályzat 21-22. pontjaiban meghatározottak kivételével – a körzeti megbízott működési körzetében történjen. Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan rögzítette, hogy a felperes a járőrszolgálati és egyéb feladatokat a saját és a KMB Csoport működési körzetén kívül nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen végezte, amelyre nem adott jogalapot a KMB Szabályzat 37. pontja sem. Az a körülmény, hogy a felperes működési körzetéből jogszerűen elvonható volt, egyben nem jelenti azt, hogy a beosztásához nem tartozó többletfeladatok ellátásáért megbízási díjra nem jogosult. A KMB Szabályzat 25. pont a) alpontja a felperes kísérorri feladatokra történő igénybevételeit kifejezetten tiltotta; az alperes a KMB Szabályzat 21. pontjába foglalt feltételek fennállását nem igazolta. Az ítéltábla nem fogadta el az alperesnek az 57/2013. ORFK utasítás 46/A pontjára történő hivatkozását sem, mivel a jogalkotó az ilyen feladatellátás elrendelésére kizárólag a fokozott ellenőrzés és különleges jogrend időszakában jogosította fel a munkáltatót, és azt kizárólag eseti jelleggel írta elő, az alperes pedig e feltételek együttes fennállását szintén nem bizonyította. Az ítéltábla rámutat továbbá, hogy az alperes fellebbezésében a karantén ellenőrzéssel, rendezvénybiztosítással és a határrendészeti feladatellátással kapcsolatban a felperes általi teljesítésre konkrét hivatkozást nem tett, pontos adatokat nem közölt, e körben a működési körzeten belüli feladatellátást nem állította, a működési körzeten kívüli többletfeladat-ellátás pedig a felperest már önmagában megbízási díjra jogosította. Az ítéltábla az alperes képzéseken és lövészen való felperesi részvétel kapcsán közölt hivatkozását alaposnak találta, mivel e feladatok a KMB Szabályzat 39. pontja értelmében a körzeti megbízott munkaidejébe beszámítanak,

ezáltal megbízási díjra nem jogosítanak. Önmagában e hivatkozás megalapozatlansága a döntés érdemére nem hatott ki, mint ahogyan az sem, hogy a felperes a perbeli időszakban hivatásos pótlékban részesült. Hivatásos pótlékra ugyanis a hivatásos állomány valamennyi – még a beosztásához nem tartozó többletfeladatokat el nem látó – tagja is jogosult; e juttatás, mint javadalmazási forma, a megbízási díjtól elkülönül, azok külön jogcímen érvényesíthetők.

[26] Az ítéltábla nem tartotta megalapozottnak az alperes Alaptörvény 46. cikk (1) bekezdésére hivatkozását sem, mivel a rendőrség alapvető feladatainak teljesítésére vonatkozó kötelezettség a hivatásos állomány tagjának megbízási díjra való jogosultságát alapvetően nem kérdőjelezheti meg.

[27] A megbízási díjösszegezésében az alperes az elsőfokú bíróság értékelési-mérlegelési tevékenységét kívánta támadni, azonban a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt kógens előírásnak megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése nélkül. Ezen okból az ítéltábla – a fellebbezés tartalmának megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése hiányában – kizárólag az alperes által felhívott anyagi jogi rendelkezésekre – a Hszt. 71. § (5) bekezdésére és a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdésére – tekintettel vizsgálhatta, hogy az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította-e meg a megbízási díjösszeget; azt azonban az alperes nem fejtette ki, hogy az általa előadottak ezen jogszabályi rendelkezések tükrében miként támasztják alá, hogy a megbízási díjösszegezés meghatározása jogszabálysértő módon történt. Az ítéltábla ismét felhívja a figyelmet, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának megfelelő többletfeladat ellátása önmagában megalapozza – legalább a jogszabályban rögzített minimumösszegben – a megbízási díjra való jogosultságot. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében a megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése mellett be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összegezési meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összegezési eredményre vezettek volna. Az alperes érvelése arra vonatkozott, hogy az ellátott többletfeladatok nem jelentettek tényleges és komoly többletterhelést, azok mértéke és időtartama nem érte el a rendszerességet, ellátásuk nem igényelt komplex szaktudást, mivel átfedést mutattak a körzeti megbízotti feladataival. A többletfeladat-ellátás eseti vagy rendszeres jellege nem az összegezés, hanem a jogalap körében értékelendő, és az a fentebb kifejtettek szerint rendszeresnek minősült. A jogalkotó nem többletterhelést, hanem többletfeladat-ellátás esetére biztosította a megbízási díj megfizetését, azaz e juttatásra beosztástól és besorolástól függetlenül jogosulttá válik az, aki a beosztásába nem tartozó többletfeladatot ellátja.

[28] Az ítéltábla a megbízási díj mértéke tekintetében az alperesnek az Alaptörvény N cikkével és 28. cikkével kapcsolatban előadott hivatkozását sem fogadta el, tekintettel arra, hogy a többletfeladat-ellátásáért járó megbízási díj mértéke szempontjából az alperes költségvetési forrásainak nagyságrendje közömbös, az e jogcímen előterjesztett – a középídőtől számított késedelmi kamattal növelt – követelés a fenntartható költségvetési gazdálkodás elvét nem sérti. Az alperes az eljárás során továbbá azt sem igazolta, hogy az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályokat – az Alaptörvény 28. cikkébe ütköző módon – az Alaptörvényben foglaltakkal ellentétesen értelmezte.

[29] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[30] A pereszes alperes a Kp. 99.§ (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint – a fellebbezés benyújtásának időpontjára tekintettel a másodfokú eljárásban irányadó – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja, 3. § (4) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által a kifejtett érdemi munkával arányosan felszámított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[31] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű 78.847 forint fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[32] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el. Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. december 3.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke

dr. Szeles Balázs György s.k.
előadó bíró

dr. Farkas Ervin s.k.
bíró